

Nebude ho prostě za pravého kamaráda považovat! Chodí s ním teď přece jen proto, že ho Řezina někam dovede, že mu poskytne všelijaké takové příležitosti jako oněhdy s Florianem, nebo to dnes, co mu dosud neprozradil. Takové úvahy prolétly Luborovi hlavou v několika vteřinách neochotného podávání ruky Řezinovi. Ten však nic nezpozoroval a mluvil skoro vesele. Lubor ho ani nepoznával. To nebyl ten zamračený, nepřátelsky na každého hledící Řezina z Bedny.

„Tak, Lubore,“ pravil mu teď – a Lubora až přejel mráz při tom oslovení křestním jménem (až dosud mu Řezina říkal vždy jen Klemente!) – „napadlo mě, abychom šli ke knihkupci, který vydává Trentovy romány –“

„To je přece nakladatel Sekoř!“ řekl nenadšeně Lubor. „V tom ale nevidím žádný úžasný nápad. Byl jsem tam sám už několikrát – když mi scházely některé sešity trentovek. A taky jsem tam sháněl – ovšem marně – ten Požár lesní farmy.“

„No dobře –“ nedal si zkazit náladu Řezina. „Ale podívej se: u Sekoře vydávají trentovky už řadu let a vydali i spousty románů jiných, taky ilustrovaných Florianem. Nenapadá tě něco? Jistě mají někde zahrabané haldy všelijakých reklamních letáků a plakátů na ty knihy, jistě s obrazy od Floriana, které my ani neznáme – natož abychom je měli – a snad budou mít i nějaké staré neúplné sešity z těch starých románů!“

„No to je možné –“ připouštěl Lubor.

„Tak vidíš! A my se k Sekořovi teď vypravíme a budeme tam do nich tak dlouho hučet, až nám něco z toho starého nepotřebného materiálu dají nebo aspoň prodají. A tak nám do našich sbírek Florianových kreseb zase něco přibude!“

Za Řezinovy řeči byl už Lubor pro plán docela získaný, a když Řezina domluvil, zvolal s přízvukem obdivu v hlase: „No to je ale skutečně dobrý nápad! Kam na ně, člověče, chodíš! Tak honem k Sekořovi! Už ať jsme tam!“

Vydali se k nakladatelství nejkratším směrem. Přece však trvalo skoro půl hodiny, než došli k oněm kouzelným skříním